

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 13.

Den 1ste April 1893.

42de Aargang.

Præstedømmet og Arveretten dertil.

Foredrag af Eldste B. H. Roberts, holdt i Assembly Hall, Salt Lake City, Utah, den 23de Februar 1892.

(Fortsat fra Side 188.)

Frøindeles sagde han i sine Bemærkninger:

„Derfom Folket ønsker Sidney Rigdon som deres Leder, kunne de faa ham, men jeg siger Eder, at de Tolv ere i Besiddelse af Røglerne til Guds Rige i den ganske Verden . . . De ere nærmest Joseph og staa som det øverste Præsidentskab i Kirken.“

Denne Præsident Youngs Forklaring var aldeles i Overensstemmelse med de Aabenbaringer, jeg før har hentydet til, hvori der siges, at de Tolv Apostle udgjøre et Kvorum, som er Kirkens øverste Præsidentskab sideordnet i Myndighed og Magt; og den samstemmer med, hvad der videre er anført i Præsident Youngs Bidnesbryd, at Joseph Smith omtrent et Aar før sin Død havde overdraget Apostlene alle de Røgler, al den Myndighed og al den Magt, som han selv var i Besiddelse af; de havde saaledes fuldkommen Rettighed og Magt til at lede Kirken og tage deres Folge med sig ind i det celestiale Rige.

Ved denne Lejlighed — ved denne Konference — bar Guds Aand endvidere Bidnesbryd til Kirkens Medlemmer om, at, lig Elias' Kæppe, som saldt paa Eliza, hvilede den Magt og Myndighed, som Præsident Joseph var i Besiddelse af, paa Brigham Young. Den afdøde Profets Aand afspejledes tydelig i hans Ytringer. En mærkkelig Tildragelse fandt Sted ved denne Lejlighed. Brigham Young var forklaret for Folket, ikke alene hans Røst, men hans Udseende. Præsident George D. Cannon, som var tilstede ved denne Lejlighed, siger:

„Derfom Joseph var opstaaet fra de Døde og igjen havde talt til Forsamlingen, kunde Indtrykket ikke have været mere overraskende, end det var paa Mange, som vare tilstede i hin Forsamling; Josephs egen Røst hørtes, og ikke alene Røsten hørtes, men for Folkets Dine faa det ud, som om det var Josephs egen Person, der stod foran dem. En mere underlig og mirakuløs

Tildragelse end den, som her fandt Sted i de Forsamlede's Nærværelse den Dag, have vi aldrig hørt omtale." (Tullidge's »Life of Brigham Young,« Side 115.)

Ud af en Dagbog, hvis Ejer selv nedskrev, hvad der fandt Sted, vil jeg læse følgende:

„Brigham Young sagde: „Seg vil jeg Eder, hvem der skal blive Eders Ledere eller Formyndere: De Tolv — jeg som deres Overhoved.“ Dette blev sagt med en Røst, der lignede Profeten Joseph's. Jeg tilligemed Tusinder, som hørte det, troede, at det var hans Røst. Dette var en stor Tilfredsstillelse for Folket, og et Forslag blev fremsat om, at de Tolv Apostle skulde opholdes i deres Kald, hvilket vedtoges, idet kun nogle Faa stemte imod det.“ (William C. Staines' Dagbog.)

Sidney Rigdon's Baaftand, at have Rettighed til Præsidentstabet, blev saaledes den Gang tilintetgjort ved, at Kirken forkastede ham; og tillad mig her at henlede Eders Opmærksomhed paa, hvad der er nødvendigt for, at en Mand kan blive indsat som Præsident over Kirken. Det er ikke tilstrækkeligt, at han udnævnes til dette Embede, nej, ikke en Gang om Guds Røst tilkjendegav, hvem der var Manden; selv om dette fandt Sted, var der endda noget Andet nødvendigt, for at denne Mand kunde blive Præsident over Kirken.

Vi læse i Bagens Bog, 3dje Stykke, 11te Vers: „Tre præsiderende Højpræster af det melkisedekke Præstedømme, som ere valgte af Samfundet, bestemte og ordinerede til dette Embede og opholdte ved Menighedens Tillid, Tro og Bøn, danne et Kvorum af Kirkens Præsidentskab.“ Lad os forudsætte, at en Mand fremtræder for Kirken og paastaar, at han ikke alene har Ret til, men er kaldet af Gud til denne

Stilling; selv da er der Noget, som mangler. Kirkens Medlemmer have i denne Sag Ret til at sige eller bestemme, om de vilde antage ham som saadan eller ikke, og for at hans Præsidium kan være gyldigt, maa han antages og opholdes ved Folkets Stemme, thi i kirkelig saa vel som i verdslig Henseende gjælder det, at Regjeringen af Undersaatterne udrustes med den Magt, som tilkommer den. Folkets Samtykke er altsaa en Nødvendighed for, at en Mand kan blive Præsident over Kirken. Dette er ogsaa i Overensstemmelse med Herrens Love, thi der staar skrevet i de af Herren ved Aabenbaring givne Grundlove, at Alt, som angaar Kirken, skal udføres ved Medlemmernes fælles Samtykke.

Præsident Brigham Young siger: „Joseph præsiderede med Folkets Samtykke over Kirken. Er den Omstændighed, at en Mand er en Profet i denne Kirke, noget Bevis for, at han skal være Præsident over samme? Jeg svarer nej! En Mand kan være Profet, Seer og Aabenbarer, uden at dette har det Mindste at gjøre med, at han er Kirkens Præsident. Det er tilstrækkeligt at sige, at Joseph Smith var Kirkens Præsident, saa længe han levede, fordi Folket ønskede, at han skulde være det. Formedelt Folkets Valg af ham til Præsident for Kirken varetog han altid dette sit ansvarfulde Kald . . . Præstedømmets Rogler bleve betroede Joseph Smith, for at han skulde opbygge Guds Rige paa Jorden, og de skulle ikke tages fra ham hverken i Tid eller Ewigheid; men da han kaldtes til at præsidere over Kirken, var det med Folkets Samtykke, uagtet han, uafhængig af dette, var i Besiddelse af Præstedømmets Rogler.“ (Brigham Young i »Journal of Discourses,« 1ste Aarg., Side 133.)

Joseph Smith præsiderede ikke over Kirken uden dens Samtykke. Præsident John Taylor omtaler ogsaa dette Emne; han siger:

„Det var med Guds og Folkets Samtykke, at vor nuværende Præsident, Brigham Young, modtog sin Myndighed. . . Han modtog den først fra Gud og siden fra Folket, og hvis et Menneske er i Besiddelse af sund Fornuft, vil han ikke, naar der gives ham Lejlighed til at stemme for eller imod en Mand, stemme for en, som vil undertrykke Folket; han vil stemme i Overensstemmelse med sin Samvittigheds Bydende. Ved Valget af Præsident eller af andre ledende Embedsmænd i denne Kirke er dette Folkets Ret og Pligt.“ (»Journal of Discourses,« 1ste Aarg., Side 229.)

Det er et saadant Præstefab, der jaa ofte betegnes som de Helliges Undertrykkere. Jeg beder Eder undskyld, at jeg benytter nogle Minuter til at henvende mine yngre Brodres Opmærksomhed paa denne Beskyldning om Undertrykkelse. Der findes i vort Land en stor Mængde Mennesker, som paastaar, at „Mormonerne“s Præstefab undertrykker Folket. De sige, at dette Præstefab er en tyrannisk Magt, som over uretfærdigt Herredømme over Menneskenes Sjæle. Dette er ikke Sandhed. Præstedømmet, som findes i de Sidste Dages Helliges Kirke, er ikke i mindste Maade undertrykkende, men aldeles fremmed for Undertrykkelse og Tyranni.

Da Jesus Kristus var paa Jorden, bragte Zebedæus' Børns Moder sine to Sønner frem til ham og sagde: „Sig, at disse mine to Sønner skulle sidde i Dit Rige, den ene ved Din højre, den anden ved Din venstre Side.“ Jesus spurgte dem, om de kunde drikke den Kalk, som han skulde drikke, og døbes med den Daab, som han skulde døbes med. De svarede, at de kunde.

Men Jesus sagde: „Min Kalk skulle I vel drikke, og med den Daab, som jeg døbes med, skulle I døbes; men at sidde ved min højre og ved min venstre Side horer ikke mig til at give Nogen, uden dem, som det er beredt af min Fader.“

Da Apostlene horte dette, bleve de vrede paa denne Kvinde og hendes Sønner paa Grund af deres Fremgangsmåde; men da Jesus mærkede dette, kaldte han dem til sig og sagde: „I vide, at Folkenes Fyrster herske over dem, og de Store bruge Myndighed over dem. Men jaa skal det ikke være iblandt Eder; men hvo, som vil være stor iblandt Eder, han være Eders Tjener; og hvo, som vil være den Ypperste iblandt Eder, han være Eder underdanig. Ligesom Menneskens Sou ikke er kommen at lade sig tjene, men at tjene og at give sit Liv til en Gjenløsning for Mange.“ (Se Matt. 20. Kap.)

Aldeles i Overensstemmelse med dette er den fornemste Apostel, Petrus' Formaning til Præstedømmet. Han sagde: „Vogter Guds Hjord, som er iblandt Eder, og vaager over den, ikke tvungne, men frivillig, ikke for slet Bindings Skyld, men med Redebonhed, ikke som de, der ville herske over Herrens Arv, men som Mønstre, for Hjorden.“ (1. Pet. 5, 2. 3.)

Dette er den Mand, som gjor sig gjældende hos dem, der rettelig bære det hellige Præstedømme.

Maaste nogle af vore „kristne“ Venner vilde blive fornærmede, dersom jeg anførte nogle nyere Skriftsteder og sagde, at de i enhver Henseende stemte overens med dem, jeg allerede har anført fra Bibelen. Men selv om det skulde fornærme Nogen, vil jeg dog til Sammenligning stille eet af disse Skriftsteder ved Siden af dem, jeg har citeret.

De Ord, som jeg vil læse, ere lige som dem, jeg har læst fra det nye Testamente, inspirerede ved den samme Mand. I Bagtens Bog (engelske Udgave), 121de Kapitel, siges der i en Profeti af Joseph Smith:

„Se, Mange ere kaldede, men Faa ere udvalgte. Og hvorfor ere de ikke udvalgte? Fordi deres Hjarter ere sæstede paa de Ting, der høre denne Verden til, og de stræbe efter at opnaa Vre blandt Menneskene, hvorfor de ikke kunne lære denne ene Lektie: at Præstedømmets Kræfter ere uadskilleligt forenede med Himmelenes Kræfter, og at Himmelenes Kræfter ikke kunne kontrolleres eller behandles undtagen i Overensstemmelse med Retfærdighedens Principer; at de kunne meddeles os, er sandt, men dersom vi i nogen Grad af Uretfærdighed prøve paa at skjule vore Synder eller tilfredsstillе vort Hovmod eller vor forsængelige Ergjerrighed, eller dersom vi ville øve Kontrol eller Herrevælde eller Tvang over Menneskenes Børns Sjæle, se, da unddrage Himlene sig fra os; Herrens Mand bliver fortørnet, og naar den unddrages nogen Mand, da er det forbi med den Mands Præstedomme eller Myndighed.“

Jeg standser her og beder Eder at lægge dette Princip til Grund for Bedømmelsen af Sidney Rigdon. Han var en stor Mand i Kristi Kirke. De Hellige glædede sig over at høre ham tale. Han var i Stand til at røre Himmelenes Kræfter, naar han prædikede om Sandheden; men hvorledes gik det ham, da han forsøgte at tilfredsstillе sin egen Forsængelighed og Ergjerrighed og uretfærdigt vilde kontrollere eller herste over Menneskenes Sind? Have I nogensinde hørt, at han havde Held med sig i dette frugtesløse Forsøg? Nej, I have ikke. Hvorfor? Fordi hans Magt og Myndighed var

ham frataget i Følge den guddommelige Befaling, der gjælder Enhver, som i Uretfærdighed søger at kontrollere og herste over Menneskenes Sind for derved at tilfredsstillе deres Ergjerrighed. Jeg vil endnu citere nogle faa Vers fra denne, Josephs, Profeti:

„Gjennem bedrøvelig Erfaring have vi lært, at det er næsten alle Menneskers naturlige Tilbøjelighed, saa snart de faa lidt Autoritet — som de tro —, at de straks begynde paa at udøve en uretfærdig Myndighed. Derfor ere Mange kaldede, men Faa udvalgte. Ingen Magt eller Indflydelse kan eller bør gjøre sig gjældende i Kraft af Præstedømmet, undtagen formedelst Overbevisning, Langmodighed, Mildhed, Ydmyghed og ufrømtet Kjærlighed — gennem Godhed og ren Kundskab, som storligen udvider Sjælen uden Hykleri eller Svig; som undertiden irettesætter med Stærkhed, naar den Helligaand driver dertil, og som derefter foraarstager, at man lægger en større Kjærlighed for Dagen for den, som man har irettesat, at han ikke maa anse En for at være hans Fjende, men at han maa kjende, at Ens Trofasthed er stærkere end Dødens Vaand.“

Unge Mand! Naar Retfærdighedens Fjender sige til Eder, at Guds Præstedomme undertrykker Rogen, da læs ovennævnte Stykke for dem, saa at de deri selv maatte se Falskheden af deres Bestyldninger. Lad Eder ikke vildlede af dem, der raabe Undertrykkelse, thi medens de love Andre Frihed, ere de selv i Syndens Lænker og i Ugudelighedens Slaveri. Lad Eder ikke bedrage af Saadanne.

Præstedømmet har ingen staaende verdslige Armeer til at forjvare sig; ej heller uddeler det timelig Straf over dem, som vise Ulydighed mod samme. Alligevel er der en Kraft i det; men

denne Kraft kommer fra den samme Kilde som den Kraft, Paulus var i Besiddelse af, og som fik Felix til at skjælve, da Apostelen vidnede for ham angaaende Retfærdigheder og Dommen, som skulde komme.

I Forening med Præsident Youngs Bemærkninger ved den Lejlighed, da Sidney Rigdon paastod at have Rettighed til at præsidere over Kirken, udtalte han (Præsident Young) en Profeti, som jeg ikke vil forbigaa. Denne Profeti lyder saaledes:

„Forunderlige Følelser gennemstrømmede mig, da jeg besteg denne Forhøjning. Udtrykket i dette Folks Ansigtter syntes at sige: „Vi ønske en Hørde til at styre og lede os gennem denne Verden.“ Alle, som ønske at drage med sig en Del af Kirkens Medlemmer, maa gjøre saa, dersom de kunne, men de skulle ikke have nogen Fremgang. Dersom nogen Mand tænker, at han har Indflydelse blandt dette Folk til at lede en Del bort, lad ham da prøve det, men han vil erfare, at der er en Magt med Apostlene, som vil føre dem sejrrig gennem den ganste Verden og forsvare Guds Kirke og Rige.“

Det maa erindres, at paa den Tid var der flere Mænd, som forsøgte at være Folkets Ledere. Jeg har allerede omtalt Sidney Rigdon og hans mislykkede Forsøg. Præsident Young forudsagde det, førend det hændte. Hvorledes gik det med James Strang, som førte nogle saa Medlemmer til Beaver Island i Lake Michigan? Hans Forsøg som Leder endte med Skam og Vanære, — med hans egen voldsomme Død og hans Tilhængeres Adspjittelse. Jeg havde Lejlighed til at dobe nogle af dem, da jeg var paa min første Mission i Iowa. Hvorledes gik det med James Emmet, som ledede et lille Selskab af de Hellige fra Nauvoo mod Vest? Han

opdagede snart, at han var uden Magt, vendte i Ydmængd tilbage til Nauvoo, bekendte sin Mildfarelse og bad, at Apostlene vilde besikke Nogen til at rejse hen og bringe hans Selskab tilbage igen. Hvorledes gik det med Lyman Wight, som med sine Tilhængere rejste til Texas? Han forsejlede ogsaa sit Maal, og hans Tilværelse endte i Glenjæl. I høre aldrig, at de, som have forladt Kirken, over hvilken de Tolv Apostle præsidere, have haft nogen Fremgang. I Modsigning til disse mislykkede Forsøg kunne vi se, hvilken Fremgang de have nydt, som have fulgt den Herre Jesu Kristi Apostle, thi naar der ikke er noget øverste Præsidentskab, hviler Myndigheden til at præsidere over Kirken paa de Tolv Apostles Kvorum, og i Kraft af den Myndighed, som er dette Kvorum givet — efterkom det i Autoritet og Magt er ligestillet med det øverste Præsidentskab — har det endvidere Rettighed til at styre og ordne Kirkens Anliggender overalt i den ganste Verden. Er det ikke bevisligt, at de Tolv Apostle have Magt til at tage de nødvendige Forholdsregler for at organisere Kirkens øverste Præsidentskab, hvad de ogsaa have gjort, ikke en Gang, men flere Gange.

I Aaret 1860 — seksten Aar efter Profetens Død — paastod Joseph Smiths ældste Son, at han havde Ret til at efterfølge sin Fader som Præsident for Kirken; han grundede denne sin Fordring paa sit Slægtskabsforhold til Profeten Joseph og gjorde gjældende, at eftersom han var sin Faders ældste Son, havde han en medfødt Ret til ved sin Faders Død at indtage hans Stilling som Kirkens Præsident. Der siges, at Mange have paastaet at vide, at hans Fader, Profeten Joseph, før sin Martyrdom havde kaldet, ordineret

og jalbet ham til denne Stilling. Som Bevis herpaa har man anført Lyman Wight. Man siger ogsaa, at William Clayton havde fortalt sin Kæjsefælle i England, Charles Derry, at han vidste, at den unge Joseph (som man kalder Profetens ældste Son) havde Ret til at lede Kirken. Er det ikke besynderligt, at William Clayton trods den Viring, han siges at have brugt, alligevel indtil sin Død var trosfast og hengiven mod Jesu Kristi Kirke, som lededes af de Tolv Apostle? Derjom han vidste, at 'den unge Joseph var sin Faders Efterfølger, er det da ikke underligt, at han, som havde en fast Karakter, ikke stod frem og forsøgte sin Paastand?

Josephiterne*) paaftaa, at Lucy Smith, Profetens Moder, skulde have sagt, at den unge Joseph skulde endnu lede Kirken. Hvad Lucy Smith angaar, saa tror jeg, at hendes Ord ere blevne aldeles fejlagtigt fremstillede, thi i Gaar, da jeg læste i een af vor afdøde Præsident John Taylors Dagbøger, fandt jeg nedskrevet adskillige Meddelelser fra Søster Lucy Smith, i hvilke hun indstændig fremhæver William B. Smiths, Profetens eneste levende Broders, Ret til Præsidentstabet. Efter hendes Sønners, Josephs og Hyrums, Død gif alle hendes Forsøg, Retsgrunde og Anstrængelser i denne Retning ud paa at understøtte Williams Fordringer; han paaftod ogsaa at have Retten til at præsidere over Kirken. Da jeg for kun nogle saa Aar siden besøgte ham og havde en Samtale med ham angaaende dette Emne, opdagede jeg, at han ansaa sig

*) „Josephiterne,” som de i Almindelighed kaldes, eller „den gjenorganiserede Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige” er Navnet paa et religiøst Samsfund af „den unge Josephs” Tilhængere. Det bør erindres, at denne Sekt er en Apostat-Organisation og har ingen Forbindelse med den oprindelige og sande Kristi Kirke, som Profeten Joseph Smith organiserede.

for at være bleven behandlet med megen Strængthed af Apostlene i Nauvoo og af Præsident Young i Særdeleshed. Han (William Smith) grundede sin Paastand paa Rettigheden til at præsidere over Kirken i den Omstændighed, at han var Profeten Josephs Broder; og, skulde man tro det? Han anførte endog Skriftsteder for at godtgjøre sin Paastand. Han henlede min Opmærksomhed paa det Skriftsted i Apostlernes Gjæringer, hvor der hentydes til et Spørgsmaal eller „en ikke ringe Tvist,” som opstod paa Grund af det, Paulus lærte i Antiochien, og at Eldsterne og Apostlene vare forsamlede i Jerusalem for at drøfte dette Spørgsmaal. Efter at Peter havde aflagt sit Vidnesbyrd, og efter at Paulus og Barnabas havde talt, tog Jakob (Herrens Broder) til Orde og sagde: „Derjom dommer jeg, at man ikke skal besvare dem af Hedningerne, som omvende sig til Gud,” osv. Heraf drog William den Slutning, at Jakob udtalte Raadets Kjendelse, og at, derjom han udtalte Raadets Kjendelse, maatte han være Raadets Præsident, og derjom han var Raadets Præsident, maatte han ogsaa være Kirkens Præsident. Derjom Jakob, Herrens Broder, var Herrens Efterfølger, da — paaftaar William — skulde han ogsaa have været sin Broders Efterfølger.

Deene Theori om, at Jakob efterfulgte sin Broder i Præsidentstabet, fremføres til Trods for Herrens udtrykkelige Erklæring til Apostelen Petrus, der lyder saaledes: „Jeg vil give Dig Himmeriges Riges Nøgler, og hvad Du binder paa Jorden, det skal være bundet i Himlene, og hvad Du løser paa Jorden, det skal være løst i Himlene.” (Matt. 16, 19.)

Sidney Rigdon ønskede at blive beskikket som Kirkens Formynder, endskjøndt der paa den Tid Intet var sagt

angaaende den unge Josephs Bestikkelse; derjom hans Fader havde bestikket og salvet ham til sin Esterfølger, er det i Sandhed bejnderligt, at man ikke den Gang vidste Noget om det. Der vilde have været en udmærket Anledning for Sidney Rigdon til at hævde Rettigheden til at blive bestikket som Kirkens Formynder, medens den unge Joseph var umyndig; men han vilde opbygge Kirken til den afdøde Profet, ikke til hans Søn. Det lader til, at man den Gang ikke talte om den unge Josephs Rettighed til at præsidere over Kirken.

Der er en Grad af Præstedømmet, ja, jeg kan sige to Grader af Præstedømmet, i hvilke Slægtlinjer tages i Betragtning. Det ene Tilfælde er i Embedet som Kirkens Patriark. I Pagtens Bog siges der:

„Det er de Tolvs Pligt i alle store Grene af Kirken at ordinere Evangelister, som de blive dem betegnede ved Aabenbaring. Dette Præstedømmes Orden blev anordnet at skulle gaa i Arv fra Fader til Søn, og tilkommer med Rette den udvalgte Sæds virkelige Esterkommere, til hvem Forjættelsen blev givet. Denne Orden blev indført i Adams Dage og nedarbejdes paa følgende Maade. . . .“

Aabenbaringen viser derpaa, hvorledes denne Grad af Præstedømmet gik i Arv fra Adam til Seth, Enos osv. (Se Pagtens Bog, 3dje Stykke.) Dette er eet af de Skriftsteder, som Josephitterne henviser til for at tydeliggjøre deres Aastand om, at den unge Joseph gennem sin Slægtlinje kunde gjøre retmæssig Fordring paa at blive Kirkens Præsident. Men vi kunne forstaa, at denne Arveret hentyder kun til Patriark-Embedet og aldeles ikke til Kirkens Præsidentskab.

Det andet Tilfælde i Præstedømmet, hvor Slægtlinjen tages i Betragtning, er i Biskop-Embedet. De virkelige Esterkommere af Aron — derjom de ere de Førstefødte blandt Arons Sønner — have, jorvedelst deres Slægtlinje, en Rettighed til dette Embede, derjom de ere i Stand til at bevise deres Herkomst, eller derjom det tilkjendegives gennem Aabenbaring fra Herren. Men selv i dette Tilfælde maa de betegnes af Præsidentskabet for det melkisedekiske Præstedømme og findes værdige, og de maa ordineres dertil enten af Præsidentskabet eller ved dets Bestyrelse. Derjom dette ikke sker, ere de ikke lovmæssig be-myndigede til at forvalte dette Embede. (Se Pagtens Bog, 22de Stykke.)

(Sluttes.)

Høflighed i Hjemmet.

Høflighed tiltrænges intetsteds mere end i Hjemmet og er maasse intetsteds sjældnere at finde. Hvor man er rigtig godt kjendt med hverandre, er der Tilbøjelighed til at slippe sin Egentjærlighed lidt mere løs, end man gjør, naar der er Fremmede tilstede. Mange Mennesker, som ere venlige og høflige i Selskab, ere ligegyldige og hensynsløse mod dem, de elske højest. Emerson siger: „Høflighed bestaar i bittesmaa Dposfrelser.“ Intet kan i alt Fald saaledes sikre Fred og Harmoni i Familjekredsen, som naar Alle ere villige til at gjøre smaa Dposfrelser for hverandre. Ved at se de Store gjøre det, lære Børnene det uden videre, og hvad de saaledes lære i Barndommen, bliver snart Natur hos dem og til uberegnelig Betsignelse for dem selv og Andre gennem Livet. Høflighed og Venlighed tabe aldrig deres Tiltrækning, medens alle beregnede Esterligninger deraf kun ere at foragte.

Den 1ste April 1893.

Du skal ikke bedrive Hor.

I en Samtale, vi havde med en Præst, som var bleven udjendt for at „omvende“ Mormonerne, udtalte vi den Mening, at Hor var een af de groveste Synder, som man kunde begaa, og at den vilde bringe ethvert Folk, som gjorde sig skyldig i den, til Ødelæggelse. Medens han ikke fragit, at Hor under visse Omstændigheder var en Synd, var det dog hans Mening angaaende denne Sag, at i og for sig var det ikke en Synd, undtagen for saa vidt som det havde til Følge at skade Andre, og for at tydeliggjøre sine Anskuelser desangaaende sagde han: „Lad os for Eksempel antage, at jeg er paa en Rejse, og jeg undervejs træffer sammen med en ung Kvinde, der ligesom jeg er ude paa Rejse; vi føle os tiltrukne af hinanden, og under Rejsen leve vi som Mand og Hustru. Da Rejsen er til Ende, skilles vi; vi ere Fremmede, gaa hver sin Vej og vente ikke at ses mere. Hun har ingen Venner eller Slægtninge, som kunne stades ved nogen Skam eller Skandale fra hendes Side, og hvad mig angaar, er jeg den Æneste, som kjenner Noget til, hvad der har fundet Sted. Hvad Skade kunde der i et saadant Tilfælde komme af vore kjødelige Lysters Tilfredsstillelse?“

Vi beklage, at disse fordommelige og afstøvelige Anskuelser angaaende denne Synd blive mere og mere almindelige blandt Menneffene i Verden, og blandt visse Klasser i Samsundet anses det endog for unødvendigt at hemmeligholde Forbrydelser af denne Slags. Utugt er bleven en saa almindelig Synd, at det ikke anses for noget Uædvanligt, at Kvinder føde Born, førend de ere gifte, ejheller synes det at kaste Skygge paa en saadan Kvinde's Karakter eller at være en Hindring for fremtidige Ægteskabsforbindelser. De Mænd, om hvem det vides, at de ere skyldige i disse Sædelighedsforbrydelser, ere ikke afstaaerne fra jelskabelig Anerkjendelse, ejheller berøvede Samsundets Agtelse, og de Kvinder, til hvem disse Mænd gjøre Kur, modtage dem med aabne Arme, som om der ikke var den mindste Blet paa deres Levnet. Naar det en Gang hænder, at Mænd, som ere skyldige i saadanne Forbrydelser, blive bragte for Retten og dømt, er Straffen som oftest mindre end for Tyveri, og i Almindelighed bliver Utugt ikke betragtet som en Overtrædelse af Guds Lov.

Denne Sløvhed med Hensyn til Agtelse for Dyd's Principet er i Sandhed beklagelig; og at den er almindelig blandt Menneffene i Verden er indlysende; det kan ses ikke alene af Udtalelser som den foranførte af Gen, som udgiver sig for at være een af Kristendommens Forkjæmpere, men ogsaa af Retsprotokollerne og Aviserne. Denne Tingenes Tilstand tyder paa, at Folket udarter.

Bibelen eller Fortidens Historie bliver tilsidejat eller, dersom den tages med i Betragtning, anset for at være fabelagtig. Vi tro, at den indeholder Beskrivelser om Hændelser, som have fundet Sted. For Eksempel: I Noah's Dage blev Folket meget ryggesløst og ugudeligt, og efter som de ikke vilde lytte til Noah's Advarsel, da han raabte Omvendelse til dem, kom der en Syndsflod over Jorden, saa at alle Mennefter undtagen Noah og hans Familie bleve ødelagte.

Fire Hundrede Aar vare neppe henrundne efter denne Ødelæggelse, og Jorden paany begyndt at blive folkerig, førend Juddbyggerne af de store og mægtige Byer Sodoma og Gomorra havde forglemt, at Hor var en Synd, og endoglaa gif hyderligere i denne Retning end Noahs Forsædre. Historien giver os Beretning om Folgerne. Ægypten, et Land, hvor Civilisationen blomstrede, saldt fra sin ophøjede Stilling og Rang paa Grund af, at dets Juddbyggere ophorte med at leve efter Sædelighedens Love; og medens Israels Born vandrede i Ægypten, vare Kananiterne sunkne saa dybt i Bederstygghed og Ugudelighed, at Gud befalede Josva, at han skulde udrydde dem fuldstændig af Tilværelsen. De samme Narjager have haft de samme Følger fra hine Dage til den nærværende Tid: Saa længe et Folk eller en Nation har efterlevet Dydens Love, har den nydt Trivsel og Fremgang, men efterhaanden som Moraliteten i det Hese taget er sunken, er Nationen eller Folket faldet. De samme Love, som have været gjældende i forrige Dage med Hensyn til Kydskhed og Dyd, gjælde endnu, og en hvilken som helst Nation, som ringeagter dem, vil blive ramt af de samme Straffedomme.

Herren har paany advaret Menneskene; hans Tjenere ere udsendte til Jordens Nationer, og de raabe til deres Medmennesker, at de skulde omvende sig, og at Himmeriges Rige er for Haanden. De Sidste-Dages Helliges Missionærer have arbejdet med Iver og Midfærhed i denne Retning i 63 Aar, og Mange have modtaget og annannet Evangeliet; mange Andre have troet det, men have ikke været villige til at omvende sig og give Afskald paa deres onde Tilbojelighed. Der kan ikke være Tvivl om, at Utugt tiltager blandt Menneskene, naar de forkaste Evangeliet. Denne Tiltagen af Umoralitet svækker Menneskeslægten, eftersom der i Begemet er plantet Dødens og Forraadnelens Sæd; og naar et Folk, hvor Uterlighed og Laft har sit Sæde, hjemfoges af Landeplage eller Pestilens, er det ikke i Stand til at staa imod.

Evangeliet lærer os, at vi skulde ære Kvinden som en Gave fra Gud; at vi skulde beskytte, elske og hædre hende, og at, endskjondt Manden staa som sin Familjes Hoved, indtager Kvinden, hans Hustru, en Stilling ved hans Side; at den Ene ikke er fuldkommen uden den Anden; Evangeliet forener dem og gjør dem til Eet; deres Interesser ere lige for Begges Vedkommende, og den Ene kan ikke tage Skade, uden at de Begge lide derved. Men hvorledes betragte Verdens Mennesker i Almindelighed Kvinden i Nutiden? Og hvorledes blive mange af disse Herrens Skabninger behandlede af deres Mænd og Medmennesker? I mange Tilfælde værre end Dyr. Dyrplageri straffes, men Kvinden — ja, hun er blot en Kvinde.

Hverken Mænd eller Kvinder kunne overtræde Kydskhedens Lov, uden at de derved begaa en grov Synd, for hvilken de maa lide den tilborlige Straf. I fordums Dage, da Guds Love raadede blandt Menneskene, var Utugt en Forbrydelse, som under visse Omstændigheder straffedes med Døden, medens den under andre Omstændigheder kunde Jones paa anden Maade. Men Manden kunde aldeles ikke sone sin Brode paa en lettere Maade end Kvinden, ejheller kunde han undgaa at blive straffet for sin Synd.

En af de Pligter, der paahvise Eldsterne, som ere udsendte for at virke som Missionærer i Verden, er at belære deres Medmennesker om Nødvendigheden

af, at de skulle omvende sig fra alle deres Synder, og dersom Noget af dem har gjort sig skyldig i Ukydighed og Utugt, at de da, saa vidt det er dem muligt, søge at oprejse dem, de have forurettet, og omvende sig i Sæk og Aske og bede deres himmelske Fader om Tilgivelse. Utugt er en Synd, som ikke kan tillades iblandt Kirkens Medlemmer, thi Guds Aand vil ikke bo hos dem, som ere skyldige deri. Kirkens Medlemmer behøve at advares fra Tid til anden og at blive formanede til at sty Friftelser; de unge Medlemmer behøve stedse Tilsyn, og man burde anstrænge sig for at lære dem, at Rødsfthed ikke kan vurderes højt nok. Een af Guds Hensigter med at kalde paa sit Folk, at de skulde indsamles fra de forskjellige Nationer, var, at de ikke skulde blive delagtige i denne Synd; og ved at være adskilte fra dem, som ustraffet begaa denne, vilde de være mindre udsatte for at falde i Friftelse.

Medlemmerne af de Sidste-Dages Helliges Samsund have noget Mere at udføre end blot at bekjende deres Tro, modtage Daab osv. og besøge Forjælinger. Deres egen Opførelse og daglige Wandel burde stemme overens med Dyd, med gode og ædle Principer; Eksempel er en god Læremester, og dersom vi kunne gjøre Noget i Retning af at forbedre vore Medmenneskers Liv og Levnet i moralsk Henseende, selv om de ikke ere Medlemmer af vor Kirke, udføre vi et godt Arbejde. Det vil maaske være umuligt at standse Ugudelighedens frygtelige Strøm, men lad vor Indflydelse række saa langt, den kan, ved at opmuntre Alle til at afstaa fra Synd, og lad os gjøre Alt, hvad der staar i vor Magt, for at hjælpe dem, som vise Tegn til Bedring og Omvendelse fra Synd, saa at de kunne indkomme paa den Bane, som Gud har beredt, og som vil føre dem til Frelse. — E. i Mill. Star.

Ankomst af Missionærer.

Følgende Brødre fra Zion ere ankomne til Kjøbenhavn via Liverpool den 17de Marts: Torkel E. Torkelson, Salt Lake City, Utah, og Neils Mattson, St. Charles, Idaho.

Vi byde dem hjertelig velkomne.

Beskikkelse.

Ældste Torkel E. Torkelson bestikkes til at arbejde i Christiania Konference;

Ældste Neils Mattson bestikkes til at arbejde i Skåne Konference. Begge under deres respektive Konferencepræsidenters Bestyrelse.

Joseph Christiansen,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Korrespondance.

Odense, den 23de Febr. 1893.

Præsident Joseph Christianen.

Kjære Broder!

Under Overskriften „Mormonerne før og nu“ indeholder „Byens Stiftstidende“ for den 22de Februar 1893 et Referat af et af Provst Heiberg afholdt „langt, indholdsrigt Foredrag,“ som i Folge nævnte Avis var „en Skildring af Mormonernes Historie, Sektens Stifter, dens senere Ledelse, Saltfostatens Udvikling, Mormonernes Forholdelse og Fremtidsudsigter.“

Referatet begynder med følgende træffende Sætning: „De kirkelige Foredrag, som Biskop Stein har sat sig i Spidsen for, have faaet en overforventning talrig Tilslutning, og til det andet i Rækken, der afholdtes iafte i „Bethania,“ var der saa stuvende fuldt, at det vistnok bør tages i Betragtning ved Billettuddeling næste Gang.“ Derefter gjengives Talerens Forsøg paa i Tal at fremstille „Mormonismen“s Tilhængere og i Særdeleshed med Hensyn til Skandinaver, samt hans Udtalelse om Profeten Joseph Smith som „en lovnagtig og ryggesløs Person, der levede af at snyde Folk, og som hjalp sig ud over enhver Udfejelse ved at bilde Folk ind, at han havde haft en Aabenbaring, under hvilken Gud havde befalet ham snart det og snart hint.“ Om denne Guds Profet siges der: „Han blev anklaget for Indbrudstyveri og Mord og omsider studdt.“ Men der siges Intet om, at medens Profetens Fjender indviklede ham i hened halvtredstindstyve Processer, blev han dog ikke en eneste Gang erklæret skyldig i det, han anklagedes for, lige saa lidt som han nogenfinde blev dømt efter Landets Love;

og, medens det er sandt, at han „omsider blev studdt,“ siges der heller ikke Noget om, at denne uskyldige Mand blev myrdet med koldt Blod af en bevæbnet og maaseret Pobelhob.

„Brigham Young,“ siger Referatet, „der oprindeligt var Lærer, optraadte nu som Seer, Aabenbarer og Mormonernes Præsident.“ Tænk dog! En Lærer som Seer, Aabenbarer og Præsident over Guds Kirke paa Jorden! Hvad skal man sige om Fisteren Peter, den fornemste Apostel og Præsident? Eller hvad om Sejlmageren, Apostelen Paulus?

Endvidere hedder det: „Mormonerne By i Utah, som Provsten havde besøgt, fik man en interessant Skildring af . . . Baae Byen og Mormonismen havde faaet et Knæk ved de 3 Jernbanelinjer, der nu gjennemstjære Saltfostatens, og det oprindelige Mormonpræg, der søger Ihsky Steber, havde tabt sig. Iøvrigt antog Provsten, at Mormonernes Lære, der var sammenstykket af en Del Muhamedanisme, en Del Jødedom, en lille Del Kristendom og en stor Del Djævelskab, som al anden Løgn og Forvirring, der kun lever en Stund, har levet sin længste Tid.“

Referatet slutter med følgende logiske (!) Sætning:

„Hvor Mormonerne banke paa, kunde det maasse anbefales at møde dem paa samme Maade, som en Gang anvendtes af en jydsk Mennesmand, til hvem en Mormon henvendte sig med det Spørgsmaal: „Er Du døbt?“ Bonden: „Jø!“ Mormonen: „Kan Du huske det?“ B.: „Nej!“ M.: „Saa betyder det ikke Noget!“ B.: „Saa lov at spørge, er Du døbt?“ M.: „Ja.“ B.: „Kan Du huske det?“ M.: „Nej!“ B.: „Saa betyder

det ikke Noget, saa er I jo et Spøgelse, og Spøgelser vil jeg ikke have i mit Hus."

Efterjom jeg selv var tilstede ved Provst Heibergs ovenomtalte Foredrag Tirsdag Aften den 21de Februar, anjer jeg det for rigtigt at bemærke, at ved dette, ligesom ved alle andre antimormoniske „Foredrag," var Sandheden ikke den Maalestof, som benyttedes, da det gjaldt om at skildre de upopulære „Mormoner" og deres Lære.

Sandhedens Fjender kunne mene, at Modstand vil hindre Herrens Sag, men Erfaringen har lært os, at naar Djævelen har rajet værst og brugt sine Redskaber til at nedrive Herrens Bævt og belhye hans Tjenere, som i Ydmyghed raabe Omvendelse til deres Medmennesker, har det kun haft til Folge, at Flere have undersøgt vor Lære og annammet den.

hvad angaar Missionen her paa Hven, kan jeg sige, at de Hellige her, med ganske saa Undtagelser, efterleve deres Religion og opfylde deres Pligter saa godt, som det er dem muligt.

Vi afholde to Forsamlinger her hver Søndag; ikke saa Fremmede have besøgt Forsamlingerne i Vinterens Løb, og tilhyneladende er der Mange, som i Oprigtighed undersøge vor Lære, og som vi haabe ville komme frem og slutte Paagt med Herren; men her som saa mange andre Steder ere Menneskene indhyllede i Fordomme og Traditioner, saa det er ikke let at saa dem til at tænke og handle for sig selv. Der er Mange her, som ere overbeviste om Evangeliets Sandhed, men alene Navnet „Mormon" er nok til at holde dem tilbage fra at annamme det.

Med en venlig Hilsen til Brødrene paa Kontoret forbliver jeg

Deres Medarbejder i Evangeliet,
German Rasmussen.

[Med Hensyn til Provst Heibergs Antagelse, at „Mormonismen" „har levet sin længste Tid," ville vi kun bemærke, at Jesu Kristi Evangelium er gjengivet til Jorden for anden og sidste Gang og vil aldrig blive borttaget fra Jorden; og Djævelen med al sin Magt og alle sine Redskaber vil ikke være i Stand til at udrydde det. Red.]

Payson, Utah, den 25de Febr. 1893.

Præsident Joseph Christianen.

Kjære Broder!

Jeg modtager „Stjernen" regelmæssig og læser den med Interesse. For Øjeblikket ere „Liberne" her meget knappe med Hensyn til Penges, men ikke desmindre ere de Hellige glade og tilfredse og gjøre det Bedste, de formaa, for at opbygge Guds Rige. Dette have vi set Besjfer paa i den senere Tid, efterjom Anstrængelser ere gjorte for at fuldbbringe Templet i Salt Lake City til Foraars Konferencen. I denne lille By for Eksempel have vi i disse knappe Tider indsamlet 6290 Kroner i dette Djemed. Under de nuværende Omstændigheder ser dette i det Mindste for mig næsten ud som et Mirakel.

De Hellige se med Forventning hen til den 6te April, da denne hellige Bygning, Templet, skal indvies til Herrens Navn, og Mange berede sig til at være tilstede ved denne Festlighed; jeg tænker, at mangen en Bon allerede er bleven opsendt til den Ualmægtiges Trone, at han med Velbehag vil stue ned paa de Hellige og antage deres Offer, som for Manges Vedkommende er skænket af Hjertets Godhed og Gæmildhedens Overflod, medens de selv have været stillede i alt andet end gunstige Omstændigheder.

Jeg er vist ikke alene om at antage,

at Himlens Engle juble af Glæde over de Helliges oprigtige Anstrængelser, og at de Afdødes Aander, som ere i Forvaring, fryde sig ved Tanken om, at der i denne herlige Bygning vil blive forrettet Ordinanjer, hvorved maaste Millioner af oprigtige Hensøvede af Herrens Skabninger kunne blive udfriede fra Fængselskab og opnaa Frelse.

O, hvor herligt er ikke dette store Sidste-Dages Bært, og hvilke Følelser gennemstrømme ikke de trofaste Helliges Hjertes blot ved Tanken om de herlige

Principer; som Herren har aabenbaret og gjengivet til Menneskene i denne Tidsalder.

Mit Ønske er, at vi Alle maa være i Stand til at anvende vor Tid og vore Kræfter rettelig for Herren, medens vi vandre her paa Jorden. Maa Herren velsigne Missionærerne, som ere beskæftigede med at sprede Sandhedens Lys iblandt deres Medmennesker.

Med Agtelse forbliver jeg Deres
Broder i Kristo,

B. G. Hanson.

Luften som Livskilde.

Luften, vi indaande, er en Blanding, hvis to Hovedbestanddele ere Ilt og Kvælstof. Hvor vi end undersøge Atmosfæren: paa Toppen af det højeste Bjerg eller i den dybeste Afgrund, paa det aabne Hav eller midt i en Orken, overalt finde vi $\frac{1}{5}$ Ilt- og ca. $\frac{4}{5}$ Kvælstof. Dette Forhold er altid ens.

Foruden disse to Hovedbestanddele findes i Luften nogen Kulshyre, en Del faste, støvagtige Legemer, blandede med smaa Planter, der ere usynlige for det blotte Øje, samt endelig Vanddamp.

Ilt.

Ikke al den Føde, vi tager til os, kommer Legemet til Gode. En stor Del af den er uden Næringsværdi. Men vi indtage vore Maaltider uden at gjøre os mange Skrupler i saa Henseende og overlade Fordøjelsesorganerne at foretage den kritiske Udførelse: tilbageholde, hvad der kan bruges, og lade Resten passere.

Paa lignende Maade gaar det med Aandedrættet. Hver Gang vi trække Vejret, indsuge vi — af Lustarter — Ilt, Kvælstof og Kulshyre, mest Kvælstof,

imellem hverandre. Mund og Luftrør ere som en aaben Port, de lade de ubrugbare Lustarter passere lige saa vel som de brugbare, de skadelige saa vel som de gavnlige.

Og denne Blanding af godt og ondt kommer ind i Lungerne. Men de have kun Brug for Ilden; Resten, Kvælstof og Kulshyre, støde de fra sig gennem Udaandingen i samme Tilstand som den, hvori de have indtaget dem. Skulde vi drage Aande i et Rum, der var fyldt med Kvælstof, maatte vi dø, ikke fordi Kvælstoffet dræbte os, men fordi vi ingen Ilt fik i Lungerne, vi blev ikke forgiftede, men kvalte. Det er, som hvis vi gav os til at spise Jord og slet ikke andet. Vi maatte dø, fordi vi ingen Næringsstoffer fik. Dødsarsagen blev Sult, ikke Gift.

Som det gaar med vort Aandedræt, gaar det med Ilden. Flammen har ogsaa sit Aandedrag. Sætter man et Lampeglas over et tændt Lys, jaaledes at Luften ikke kan trænge ind frænen, da er der stoppet for Trækket, for „Aandedraget," og Flammen slukkes. Men holder man

Glasfjet et Stykke fra Underlaget, bliver Vhjet ved at brænde. Er der stærk Insttræk gjennem vore Dvne og Skorstene, blusser Ilden livlig; thi den indaander gjennem Nabningen i Dvndøren og udaander gjennem Nør og Skorsten. Stoppes der for Trækket, gaar den ud, den „kvæles.“

Og af den blandede atmosfærisk Luft, der stryger hen over den brændende Gjenstand og ligesom indsluges af Flammen, bruges, som ved vort Mandedrag, kun Iften. Resten, Kvælstof og Kulshyre, giver intet Bidrag til dens Vedligeholdelse, og sætte vi et tændt Vhs i en Beholder med Kvælstof eller Kulshyre, slukkes det straks.

Iltfattig Luft gjør døsig og utilpas. Vi kjende det fra oversfyldte Værelser, hvor vi komme til at befinde os ilde i den „daarlige“ Luft. Men at Luften er daarlige, vil netop sige, at den er iltfattig.

Paa den anden Side gjør Luft, der er rig paa Ilt, livlig og bringer Ilden til at brænde klart. Af denne Egenkab har Lustarten sit Navn (Ilt—Ildluft). Kommer man en endnu næppe glødende Spaan i et Glas med ren Ilt, slaar Gloden straks over i klare Flammer. En tynd, snoet Staaltraad, der er gjort glødende i den ene Ende, eller til hvilken der er bundet et Stykke antændt Fyrsvamp, brænder under lignende Forhold helt op, alt imens den kaster en Buket af straalende Gnister omkring sig.

Vi se altsaa, at en Forbrænding fordrer stadig Tilførsel af iltholdig Luft, og Grunden hertil er, at Forbrændingen netop er den Akt, hvor igjennem Iften træder i kemisk Forbindelse med et andet Grundstof. Men hvad er saa det for et nyt Stof, der fremkommer som Resultat af denne kemiske Forbindelse?

Naar vi brænde et Stykke Ved,

forvinder det. Men det er kun tilsyneladende. I Virkeligheden er end ikke den ringeste Del blevet borte, Veddet har kun forandret Stikkelse. Det er blevet til Aske, Sod og luftformige Stoffer, som vi kan opfange og undersøge.

Naar Stormen sælder et Træ, og det faar Lov at ligge, vil det ogsaa forvinde. Vi sige, det raadner op. Men gjennem denne Forraadnelse forvandles det til nøjagtig de samme Stoffer som den brændende Ved, kun ulige langsommere. Saaledes bliver da Forraadnelsen ogsaa en Forbrænding, og det er den samme Aarsag — kemisk Forbindelse mellem Veddet og Iften — der virker i dette Tilfælde. Undertiden er en Iltforbindelse ledjaget af Vhs og Varme, undertiden ikke, og det er helt fejlagtigt at antage, at en Forbrænding nødvendig og altid er forbunden med Udviklingen af Vhs og Varme i den Betydning, hvori vi til daglig Brug tage disse Ord. Enhver Iltforbindelse er en Forbrænding, og den udvikler altid Varme, men dette kan sse saa langsomt og lidt efter lidt, at vi ikke mærke det. Den raadnende Træstamme afgiver sin Varme til Yderverdenen saa godt som den brændende; Forskjellen ligger i den Tid, som bruges dertil, ikke i selve Varmemængden. Og det er denne Forskjel i Tid, der afgjør, om vi kan fornemme den udviklede Varme med vore Sanser. Der kan nævnes Eksempler nok herpaa. Vi vælge et Par.

Under en Forraadnelse foregaar den kemiske Forbindelse med Iften (Iltningen) saa langsomt, at vi slet ikke kan opfatte Varmen med vore Sanser. Gjennem Mandedrættet træder vort Blod i kemisk Forbindelse med Atmosfærens Ilt, altsaa: der finder en Forbrænding Sted. Den foregaar ogsaa langsomt, men dog hurtigt nok til at avle vor Legemsvarme.

Der er et Metal, som hedder Kalium. Det er let, sølvglindsende og saa blødt, at man kan ælte det og skjære det i Stykker med en Kniv. Lægger man et Stykke af dette Metal i fri Luft, forbinder det sig saa voldsomt med Isten, at dets Overflade forvandles til en forbrændt Skorpe. Kommer det i Nærheden af et Vegeme, der indeholder Ilt, tilegner det sig denne med den største Hestighed. Vil man opbevare det i dets metalliske Tilstand og sikre det mod Forbrænding, maa man gemme det i Stenolje, thi den indeholder ikke Ilt. — Vand er en kemisk Forbindelse af de to Lustarter Ilt og Vrint. Raster man et Stykke Kalium i et Glas, der er halvt fyldt med Vand, forbinder Kaliumet sig straks med Vandets Ilt under en saadan Udvikling af Varme, at Vrinten, den anden Lustart, der indeholdes i Vandet, gaar ud af Forbindelsen, antændes og forbrænder, medens det paa samme Tidspunkt fordampende og forbrændende Kalium giver Flammen en svag, violet Farve. Vand slukker Ild, men Kalium kan stikke Ild i Vandet!

Narsagen til denne Forskjel i Iltningen er Slægtstabsbaandets større eller mindre Styrke. Jo stærkere et Stofs Slægtstab med Isten er, des heftigere er ogsaa den Tiltrækning, de udøve paa hinanden. Men Tiltrækning er en Krafttyrning, en Energi, en Bevægelse. Og denne kan omsættes i Varme, ligesom Varmen kan omsættes i Bevægelse. Vi kjende dette Forhold fra det daglige Liv. Den Varme, vi fremkalde i vore Maskintjelder ved at forbrænde Kullene, omsættes — med Vandet som Mellemled — til Bevægelse, til Arbejde. Og den Bevægelse, Møllevingerne meddele Akken, kan omsættes til saa stærk Varme, at Møllen kommer i Brand. Det er „Gnidningen,“ siger man, der fremkalder Varme.

I første Tilfælde blev Varmen omsat til Bevægelse, i andet blev Bevægelsen omsat til Varme.

Naar nu Isten med største Voldsomhed styrter hen til Kaliumet for at forbinde sig med det, omsættes denne Bevægelse til en tilsvarende stærk Varme, saa stærk, at den endog giver sig til Kjende gennem en Illumination. Mellem Isten og den omstyrtede Træstamme er Slægtstabet ikke saa intimt; her er Istens Tilmærkelse adstadig og koldblodig, og der bliver kun en ringe Bevægelsesmængde at omsætte i Varme.

Men det er sjældent, Stofferne iltes saa let, at de selv kunne sørge for Illuminationen. Hyppigst maa de ophebes til en temmelig høj Temperatur, for at Forbrændingen kan foregaa hurtigt og livligt nok til at give Lys og kjendelig Varme. Det er denne Opvarmning, vi besørge, naar vi „tænde“ Lysket og Lampen eller „gjøre Ild paa“ i Ovnen.

Intet Grundstof forekommer saa almindeligt som Isten, intet har saa omfattende et Slægtstab, og intet er saa ivrigt for at gjøre det gjældende. Alt, hvad der er udsat for Luften, maa være belavet paa at faa sine Grundstoffer forenede med Isten. Den er Livets, Varmens og Fornhelsens Drivfjeder, den holder vort Vegeme friskt og varmt, den faar Oljen i vore Lamper og Beddet i vore Ovne til at brænde. Smeden opsamler den i sin Blæsebælg for at sende den i rigelig Mængde, om end blandet med Kvælstof og Kulshyre gennem Ejsens halvslukte Kul. Saa slaa de op i klare Flammer. Et Liv er en stadig Fornhelse af Stof. Isten besørger denne Fornhelse. Den indordner Grundstofferne til Led i Tilværelsens store Virksomhedskjæde, og den er i visse Maader Organismens Forsørger. Thi gennem sin Evne til at indgaa Forbindelser tilfører den dem, hvad de

behøve for at bestaa, og naar den har udført denne Mission, trækker den sig diskret tilbage, for at de Grundstoffer, med hvilke den tidligere var i Forbindelser, uhindret kunne indgaa saadanne nye Forbindelser, der ere Organismen til Vaade.

Dg Aften opretholder ej alene det

Liv, der er, den sørger ogfaa for det, der skal komme. Naar Dyret er dødt, eller Træet visnet, moder den, gjør sine Slægtskabskrav gjældende og forvandler Madflet og det visnede Træ til Næringsstof for nye Slægter. Herom vil blive fortalt senere. — (Af Studenter-samsfundets Smaastryker.)

Dødsfald.

Johanne Sørensen, f. Johansen, født i Nørre Ballingerød, Tollose Sogn, Sjælland, Danmark, den 26de Januar 1824, afgik ved Døden i Hyrum, Cache County, Utah, den 17de Februar 1893 efter mange Aars smertefuldt Sygeleje.

Den Afdøde annammede Evangeliet i 1863 og emigrerede til Utah i 1874. Hun var taalmodig i sine Lidelser, en hjærlig Hustru og Moder og døde i en fast Tro paa en herlig Opstandelse.

Edvon C., Søn af John og Sine Johansen, født i Logan, Cache County, Utah, den 25de Marts 1892, afgik ved Døden sammesteds den 25de Februar 1893.

Faderen virker for Tiden som Missionær i Aarhus Konference. Vi bevidne de sorgende Forældre vor Deltagelse.

Anne Marie og Hans Peter Andersen, Børn af Carl og Caroline Andersen, fødte i Rønne paa Bornholm, henholdsvis den 16de Februar 1891 og den 31te Maj 1888, døde sammesteds, henholdsvis den 2den og 4de Marts 1893, af Strubehoste.

Forældrene, som af deres 6 Børn nu have mistet 5, ere haardt betyngede af den Sorg, der har ramt dem, og vor Medfølelse ledsager dem.

Notits.

Paa Begjering af Præsidenten for og Eldsterne, som virke i Gøteborg Konference, ville Foraars-Konferencemøderne i nævnte Konference blive afholdte i Nørrebro den 13de og 14de Maj i Stedet for i Gøteborg, som var bekendtgjort i „Stjernen“ Nr. 12.

Indhold.

Præstedømmet og Arveretten dertil 193	Besikkelse	202
Høflighed i Hjemmet 199	Korrespondance	203
Red. Anm.:	Luften som Livskilde	205
Du skal ikke bedrive Hor 200	Dødsfald	208
Ankomst af Missionærer 202	Notits	208

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Joseph Christensen, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.
Trykt hos J. E. Bording (B. Peterfen).